

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 723

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 11 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 160 din 26 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595, art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ.....	2–6
Decizia nr. 165 din 26 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, precum și cele ale art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală	6–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
621. — Hotărâre privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei părți dintr-un imobil și scăderea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unei părți dintr-un imobil aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al Județului Bistrița-Năsăud, ca urmare a restituirii acesteia către persoanele îndreptățite, precum și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului.....	11–13
622. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0565 Bistrița, scăderea din inventar a unei construcții și a unei părți de teren din acesta, trecerea în domeniul privat al statului a unei părți de teren din acesta, precum și trecerea unor construcții din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării	13–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 160

din 26 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595, art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595, art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ, excepție ridicată în Dosarul nr. 9/753/2018 al Tribunalului Militar București. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595 alin. (2), art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală a fost invocată de reprezentantul Ministerului Public, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ a fost invocată de Constantin Năstase.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Ministerul Apărării Naționale a depus la dosar concluzii scrise, prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595 alin. (2), art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ. Face referire la Decizia nr. 695 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 20 februarie 2019, și Decizia nr. 676 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 20 ianuarie 2020. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, solicită respingerea acesteia ca devenită inadmisibilă. Invocă Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.083 din 20 decembrie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 19 din 15 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 9/753/2018, **Tribunalul Militar București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595 alin. (1) și (2), art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de**

procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595 alin. (2), art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală a fost invocată de reprezentantul Ministerului Public, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ a fost invocată de Constantin Năstase. Excepțiile au fost ridicate cu ocazia soluționării unei contestații la executare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595 alin. (1) și (2), art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală, reprezentantul Ministerului Public și partea Constantin Năstase susțin că punerea în executare a hotărârilor penale definitive reprezintă o fază a procesului penal care nu are o importanță diminuată în raport cu celelalte faze.

6. Făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul legalității, autorii excepției susțin că, prin atribuirea către instanțe de grad inferior a competenței de punere în executare și rezolvare a incidentelor intervenite în timpul executării hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de Înalta Curte de Casație și Justiție, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității — componentă a statului de drept, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

7. Apreciază că nu există nicio justificare rezonabilă pentru diferențierea de tratament, sub aspectul nivelului instanței de executare, între părțile ale căror cauze au fost soluționate în primă instanță de judecătoria, tribunale sau curți de apel, pe de o parte, și părțile ale căror cauze au fost soluționate în primă instanță de Înalta Curte de Casație și Justiție. Astfel, în privința competenței instanței care soluționează contestația la executare, părțile ale căror cauze au fost soluționate în primă instanță de judecătoria, tribunale sau curți de apel au garantat accesul la același nivel de jurisdicție, instanța de executare fiind prima instanță de judecată sau una egală în grad. În schimb, părțile ale căror cauze au fost soluționate în primă instanță de Înalta Curte de Casație și Justiție nu au acces la instanța de fond pentru soluționarea contestației la executare, ci la una inferioară, situată cu două trepte mai jos în ierarhia instanțelor judecătorești, respectiv tribunalul sau tribunalul militar. Această împrejurare determină lipsa accesului la instanța de fond, chiar și în calea de atac declarată împotriva hotărârii instanței de executare, cale de atac de competența curții de apel sau a curții militare de apel.

8. În continuare, arată că Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de persoane care ocupă cele mai înalte funcții în cadrul organelor și instituțiilor de stat. Susține că procesul penal are trei faze principale: urmărirea penală, judecata și executarea hotărârii, astfel că disocierea acestor faze din punctul de vedere al gradului organului judiciar competent afectează dreptul la un proces echitabil și unicitatea justiției.

9. Având în vedere că etapa contestației la executare este utilizată pentru a pune în discuție aspecte legate de fondul cauzei, apreciază că analiza incidenței cazurilor de intervenire a unei legi penale noi, de amnistie, prescripție, grațiere sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei o poate face cu deplină legitimitate numai Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când aceasta a pronunțat hotărârea de condamnare.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** a dispozițiilor art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ, partea Constantin Năstase apreciază că acestea sunt neconstituționale deoarece nu permit suspendarea judecării unei cauze, într-o procedură *post judicium*, contravenind dreptului la un proces echitabil și liberului acces la justiție. Apreciază că dispozițiile criticate, care nu permit suspendarea judecării cauzei în cazul ridicării unei excepții de neconstituționalitate într-o procedură care se soluționează printr-o hotărâre nesusceptibilă de revizuire, nu sunt proporționale cu scopul urmărit.

11. **Tribunalul Militar București** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Stabilirea, prin textele legale criticate, a Tribunalului București sau a tribunalului militar ca instanță de executare pentru hotărârile pronunțate în primă instanță de către Înalta Curte de Casație și Justiție și stabilirea instanței de executare ca fiind instanța competentă să soluționeze contestația întemeiată pe dispozițiile art. 595 din Codul de procedură penală și contestația la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. a), b) și d) din Codul de procedură penală, inclusiv în situația în care hotărârea în primă instanță a fost pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, nu afectează egalitatea în drepturi a cetățenilor, accesul liber la justiție, și nici nu aduce atingere dispozițiilor privind instanțele judecătorești și celor privind unicitatea justiției. În conformitate cu art. 26 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Astfel, legiuitorul este liber să stabilească anumite competențe speciale, fără ca prin aceasta să încalce, *de plano*, drepturile menționate. Tocmai în considerarea rolului și locului Înaltei Curți de Casație și Justiție în ierarhia instanțelor judecătorești, legiuitorul a prevăzut ca instanța supremă să nu îndeplinească niciodată atribuția de instanță de executare.

12. În continuare, arată că dispozițiile art. 595 și ale art. 598 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 381 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 28 iulie 2015, și Decizia nr. 819 din 24 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 11 februarie 2016, instanța de control constituțional respingând, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate. Curtea a observat că procedura contestației la executare este calificată ca un mijloc procesual de rezolvare a situațiilor relative la executarea hotărârii, după rămânerea definitivă a acesteia. Astfel, procedura contestației la executare este o modalitate de rezolvare a cererilor sau a plângerilor ocazionate de punerea în executare a hotărârilor penale. Prin contestația la executare nu se reclamă nelegalitatea sau netemeinicia hotărârilor penale definitive, ci nelegalitatea ce s-ar constata prin punerea în executare a hotărârii. Totodată, Curtea a reținut că din prevederile constituționale ale art. 124 alin. (2), potrivit cărora „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, precum și ale art. 126 alin. (1), potrivit cărora „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, se desprinde principiul plenitudinii de jurisdicție a instanțelor judecătorești. Acesta presupune, printre altele, că instanțele judecătorești sunt îndreptățite să judece orice pricini sau toate litigiile de o anumită

categorie, cu excepția acelor date, prin dispoziții legale exprese, în competența altor instanțe sau organe. Astfel, în exercitarea competenței sale constituționale, legiuitorul a statuat că aplicarea dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, inclusiv în situația în care hotărârea în primă instanță a fost pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a persoanei condamnate de către instanța de executare, iar dacă persoana condamnată se află în executarea pedepsei sau a unei măsuri educative, de către instanța corespunzătoare în grad în a cărei circumscripție se află locul de deținere sau, după caz, centrul educativ ori centrul de detenție. În același sens sunt și dispozițiile art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală, care reglementează competența de soluționare a contestației la executare întemeiată pe cazurile prevăzute la art. 598 alin. (1) lit. a), b) și d) din Codul de procedură penală de către instanța prevăzută la art. 597 alin. (1) și (6) din același act normativ.

13. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ, Tribunalul Militar București apreciază că acestea nu instituie un tratament diferențiat între cetățenii aflați în situații similare. Persoanele aflate în curs de judecată pe fond, cu privire la acțiunea penală și, după caz, acțiunea civilă, nu pot fi considerate ca fiind în situații similare cu persoanele care se află în fața instanței pentru soluționarea unor cereri adiacente fondului (de exemplu, contestație la executare, reabilitare, liberare condiționată). Totodată, dreptul la un proces echitabil poate fi asigurat pe deplin prin rezolvarea contestației la executare după soluționarea de către Curtea Constituțională a excepțiilor de neconstituționalitate. De asemenea, textul de lege contestat nu afectează liberul acces la justiție.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 553 alin. (2), art. 595, art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ.

Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 367 alin. (9): „*Ridicarea unei excepții de neconstituționalitate nu suspendă judecarea cauzei.*”;

— Art. 553 alin. (2): „*Hotărârile pronunțate în primă instanță de către Înalta Curte de Casație și Justiție se pun în executare, după caz, de Tribunalul București sau de tribunalul militar.*”;

— Art. 595: „(1) *Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care*

se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru ducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal.

(2) Aplicarea dispozițiilor alin. (1) se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a persoanei condamnate de către instanța de executare, iar dacă persoana condamnată se află în executarea pedepsei sau a unei măsuri educative, de către instanța corespunzătoare în grad în a cărei circumscripție se află locul de deținere sau, după caz, centrul educativ ori centrul de detenție.”;

— Art. 597 alin. (1) și (5): „Când rezolvarea situațiilor reglementate în prezentul titlu este dată în competența instanței de executare, președintele completului de judecată dispune citarea părților interesate și, în cazurile prevăzute la art. 90, ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu. La judecarea cazurilor de întrerupere a executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață se citează și administrația penitenciarului în care execută pedeapsa condamnatul. [...]”

(5) Dispozițiile cuprinse în titlul III al părții speciale privind judecata care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului capitol se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 598 alin. (2): „În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și d), contestația se face, după caz, la instanța prevăzută la art. 597 alin. (1) sau (6), iar în cazul prevăzut la alin. (1) lit. c), la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. În cazul în care nelămurirea privește o dispoziție dintr-o hotărâre pronunțată în apel sau în recurs în casație, competența revine, după caz, instanței de apel sau Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

18. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și art. 126 referitor la instanțele judecătorești.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 553 alin. (2), art. 595 alin. (2), art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate din perspectiva invocată de autorii excepției, respingând excepția ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 695 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 20 februarie 2019.

20. Cu acel prilej, Curtea a reținut că procesul penal are patru faze: urmărirea penală, camera preliminară, judecata și punerea în executare a hotărârii judecătorești definitive. Punerea în executare a hotărârii judecătorești definitive este reglementată distinct în Codul de procedură penală, în titlul V al părții speciale, deci într-o diviziune separată, ceea ce învederează concepția legiuitorului de a considera această activitate judiciară cu totul distinctă de celelalte faze ale procesului penal.

21. În ceea ce privește reglementarea de către legiuitor a competenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea constată că aceasta este realizată în temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt „stabilite prin lege”. Acest text constituțional consacră principiul libertății legiuitorului de a reglementa în domeniile menționate, luând în considerare condiția existentă în art. 1 alin. (5) din Constituție de a respecta toate celelalte norme și principii prevăzute în Legea fundamentală (Decizia nr. 451 din 28 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 25 iulie 2018).

22. De asemenea, în ceea ce privește încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, că nu este contrară acestui principiu instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea

ce privește căile de atac, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor (Decizia nr. 952 din 23 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 22 octombrie 2008).

23. Astfel, instanța de contencios constituțional, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 461 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 (referitoare la instanța competentă să judece contestația la executare), a constatat că acestea sunt norme de procedură care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, „sunt prevăzute numai prin lege”. Așa fiind, legiuitorul are deplina libertate de a reglementa competența instanțelor judecătorești, fără a se înțelege că prin aceasta este afectat principiul egalității în drepturi, normele contestate aplicându-se fără nicio discriminare tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică (Decizia nr. 1.207 din 11 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 8 decembrie 2008).

24. În continuare, Curtea a reținut că un argument pe care se întemeiază critica este acela potrivit căruia „de cele mai multe ori, calea contestației la executare este utilizată pentru a pune în discuție aspecte legate de fondul cauzei. Or, analiza incidentei cazurilor de intervenire a unei legi penale noi, de amnistie, prescripție, grațiere sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei o poate face cu deplină legitimitate numai instanța supremă”.

25. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a constatat că propria jurisprudență, jurisprudența instanțelor judecătorești, precum și doctrina sunt unanime în a aprecia că în cadrul contestației la executare nu se pot pune în discuție chestiuni ce antamează fondul cauzei în legătură cu care a fost pronunțată hotărârea judecătorească. Astfel, instanța de contencios constituțional a statuat că procedura contestației la executare este calificată ca un mijloc procesual de rezolvare a situațiilor relative la executarea hotărârii, după rămânerea definitivă a acesteia. Procedura contestației la executare este o modalitate de rezolvare a cererilor sau a plângerilor ocazionate de punerea în executare a hotărârilor penale. Prin contestația la executare nu se reclamă nelegalitatea sau netemeinicia hotărârilor penale definitive, ci nelegalitatea ce s-ar constata prin punerea în executare a hotărârii (Decizia nr. 819 din 24 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 11 februarie 2016, paragraful 15; Decizia nr. 155 din 10 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 5 martie 2009; Decizia nr. 77 din 8 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 23 februarie 2005; Decizia nr. 329 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 10 mai 2007).

26. În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, așa cum este în prezent reglementată contestația la executare, aceasta se înfățișează ca un procedeu jurisdicțional ce poate fi exercitat pentru soluționarea incidentelor prevăzute de legea penală sau procesual penală, ivite înainte ori în timpul executării hotărârii definitive sau după executarea hotărârii definitive, dar în legătură cu aceasta. Astfel, pe calea contestației la executare nu pot fi invocate aspecte anterioare momentului rămânerii definitive a hotărârii, nu se poate modifica o astfel de hotărâre, prin pronunțarea unei alte soluții, întrucât s-ar aduce atingere autorității de lucru judecat și stabilității raporturilor juridice. Cu rang de principiu, hotărârile penale definitive sunt susceptibile de modificări și schimbări în cursul executării numai ca urmare a descoperirii unor împrejurări care, dacă erau cunoscute în momentul pronunțării hotărârii, ar fi condus la luarea altor măsuri împotriva făptuitorului ori ca urmare a unor împrejurări intervenite după ce hotărârea a rămas definitivă. În aceste situații apare necesitatea de a se pune de acord conținutul hotărârii puse în executare cu situația obiectivă și a se aduce modificările corespunzătoare în desfășurarea

executării (a se vedea Decizia nr. 870 din 21 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală).

27. Totodată, instanțele judecătorești au statuat că schimbarea încadrării juridice date faptei, individualizarea pedepsei sau stabilirea vinovăției ori nevinovăției nu se pot face pe calea contestației la executare. Contestația la executare reprezintă un mijloc jurisdicțional de rezolvare a incidentelor survenite în cursul executării pedepselor. Pe această cale nu se schimbă încadrarea juridică dată faptei prin hotărârea definitivă și nu se individualizează pedeapsa, întrucât s-ar aduce atingere autorității de lucru judecat (a se vedea, în acest sens, Decizia penală nr. 7 din 15 ianuarie 2003 a Curții de Apel București — Secția I penală).

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate din perspectiva invocată de autorul excepției, respingând excepția ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 449 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 6 noiembrie 2017, Decizia nr. 814 din 7 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 22 februarie 2018, și Decizia nr. 676 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 20 ianuarie 2020.

30. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că prin dispozițiile Legii nr. 177/2010 au fost aduse modificări procedurii de soluționare a excepțiilor de neconstituționalitate, respectiv etapei judecătorești a procedurii. Astfel, a fost eliminată suspendarea de drept a soluționării cauzei de fond pe durata derulării procedurii în fața Curții Constituționale și a fost introdus un nou motiv de revizuire a hotărârilor definitive: în materie civilă — declararea neconstituționalității legii, ordonanței ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță care a făcut obiectul unei excepții invocate în cauza respectivă sau a altor dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare, respectiv în materie penală — soluția pronunțată în cauză s-a întemeiat pe dispoziția legală declarată neconstituțională sau pe alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare. Așadar, prin dispozițiile art. 1 pct. 3 din Legea nr. 177/2010 au fost abrogate normele referitoare la suspendarea *ope legis* a cauzelor în care se invocau excepții de neconstituționalitate, și anume dispozițiile cuprinse în art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în art. 303 alin. 6 din vechiul Cod de procedură penală și în art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

31. Totodată, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 1.106 din 22 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, că opțiunea legiuitorului în sensul abrogării măsurii suspendării de drept se întemeiază pe faptul că invocarea excepțiilor de neconstituționalitate de către părți era folosită de multe ori ca modalitate de a întârzia judecarea cauzelor. În condițiile în care scopul măsurii suspendării de drept a judecării cauzelor la instanțele de fond a fost acela de a asigura părților o garanție procesuală în exercitarea dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, prin eliminarea posibilității judecării cauzei în temeiul unei dispoziții legale considerate a fi neconstituționale, realitatea a dovedit că această măsură s-a transformat, în majoritatea cazurilor, într-un instrument menit să tergiverseze soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Reglementarea

a încurajat abuzul de drept procesual și arbitrariul într-o formă care nu putea fi sancționată, atâta vreme cât suspendarea procesului era privită ca o consecință imediată și necesară a exercitării liberului acces la justiție. Astfel, scopul primordial al controlului de constituționalitate — interesul general al societății de a elimina din legislația în vigoare prevederile afectate de vicii de neconstituționalitate — a fost pervertit într-un scop eminamente personal, al unor părți litigante care au folosit excepția de neconstituționalitate drept pretext pentru amânarea soluției pronunțate de instanța în fața căreia a fost dedus litigiul.

32. Or, Curtea a constatat că, prin adoptarea Legii nr. 177/2010, voința legiuitorului a fost aceea de a elimina invocarea excepției de neconstituționalitate în alt scop decât cel prevăzut de Constituție și lege, preîntâmpinând, pentru viitor, exercitarea abuzivă de către părți a acestui drept procesual. De asemenea, Curtea a reținut că intervenția legiuitorului, prin care a fost abrogată măsura suspendării de drept a cauzelor în care se invocă excepții de neconstituționalitate, constituie tocmai expresia asumării și respectării obligației ce revine statului cu privire la crearea cadrului legislativ corespunzător prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Noua reglementare asigură accesul persoanei la justiție, atât la instanța de drept comun, cât și la instanța constituțională, părțile beneficiind în continuare de toate mijloacele de apărare care le sunt recunoscute prin lege și, implicit, de posibilitatea de a-și realiza, în mod real, drepturile și a-și satisface interesele în fața justiției. Abrogarea măsurii suspendării de drept a cauzelor nu impiedică asupra efectivității dreptului de acces la un tribunal, neconstituind un obstacol în valorificarea acestui drept, de natură a-i pune în discuție însăși substanța. Mai mult, măsura adoptată asigură echilibrul procesual între persoane cu interese contrare, fiind menită să garanteze egalitatea de arme a acestora, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

33. De asemenea, Curtea a observat că abrogarea măsurii suspendării de drept a cauzelor a fost însoțită de reglementarea unor noi cauze de revizuire în materie civilă, respectiv penală, de natură să asigure părților garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil. Astfel, în cazul în care excepția de neconstituționalitate este admisă și legea, ordonanța ori dispoziția dintr-o lege sau ordonanță ori alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare, au fost declarate neconstituționale, iar, până la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale, hotărârea prin care s-a soluționat cauza în care a fost invocată excepția a devenit definitivă, persoanele prevăzute de lege pot cere revizuirea acestei hotărâri. Lipsa reglementării unei căi de atac ar fi lipsit de fundament însuși controlul de constituționalitate, întrucât ar fi pus părțile în imposibilitatea de a beneficia de efectele deciziei Curții, deci ale controlului de constituționalitate pe care ele l-au declanșat, împrejurare ce ar fi echivalat cu o veritabilă sancțiune aplicabilă acestora.

34. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

35. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea observă că, prin Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.083 din 20 decembrie 2018, a admis excepția și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în acest text de lege, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau modificare a pedepsei/măsurii educative, este

neconstituțională. Având în vedere că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*” și ținând cont de faptul că Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al

României la data de 20 decembrie 2018, iar sesizarea instanței de contencios constituțional în prezenta cauză a fost realizată prin Sentința penală nr. 19 din 15 martie 2018, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală a devenit inadmisibilă.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Public și de Constantin Năstase în Dosarul nr. 9/753/2018 al Tribunalului Militar București și constată că dispozițiile art. 553 alin. (2), art. 595 alin. (2), art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală cu referire la art. 597 alin. (5) din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Năstase în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Militar București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 26 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 165

din 26 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d)

și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1)

și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, precum și cele ale art. 126 alin. (5)

din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, precum și cele ale art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de George Daniel Tudor și Doina Anca Tudor în Dosarul nr. 16.987/3/2017 al Tribunalului Militar București — Secția I penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 789D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției George Daniel Tudor, domnul avocat Alexandru Morărescu, având delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În ceea ce privește dispozițiile art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală, invocă jurisprudența Curții Constituționale. În legătură cu dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ apreciază că acestea sunt neconstituționale. Susține că art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală nu face referire și la categoria martorului denunțator, categorie de martori care pune probleme inclusiv din perspectivă constituțională. Citează din jurisprudența Curții Constituționale referitoare la categoria martorului denunțator. Susține că martorul denunțator care beneficiază de o cauză de nepedepsire sau de reducere a pedepsei este înclinat spre subiectivism și spre inventarea anumitor fapte și aspecte penale. Astfel, analizarea de către judecător doar a declarațiilor

acestor martori și pronunțarea unei hotărâri penale de condamnare pe baza acestora reprezintă o eroare juridică. Judecătorul cauzei trebuie să fie reticent la declarațiile date de un asemenea martor, tocmai din perspectiva faptului că acesta urmează să se bucure de un beneficiu. Apreciază că declarația martorului denunțător este o declarație interesată, aceasta trebuind să fie catalogată ca o declarație „de categorie inferioară”. În condițiile în care acești martori au un beneficiu ce decurge din declarația dată, este evident că ei vor persista în a face declarații ce nu reflectă adevărul. Or, prin această modalitate de reglementare se încalcă prevederile art. 1 alin. (5), ale art. 21, art. 53 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, în acest sens invocând Decizia nr. 63 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 6 august 2019, și Decizia nr. 59 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 1 august 2019. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală, solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă, invocând în acest sens Decizia nr. 248 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 19 iunie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 16.987/3/2017, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, precum și cele ale art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de George Daniel Tudor și Doina Anca Tudor cu ocazia soluționării unei cauze penale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile procedurale criticate nu satisfac exigențele de claritate și previzibilitate, îngăduind interpretarea potrivit căreia denunțătorul devine ulterior martor, cumulând cele două calități, iar relatările sale constituie, în aceste condiții, atât un act de sesizare a organului de urmărire penală, cât și un mijloc de probă.

7. Apreciază că, potrivit dispozițiilor procesual penale, participării în procesul penal se împart în cinci categorii, respectiv: organele judiciare, avocatul, părțile, subiecții procesuali principali și alți subiecți procesuali. Coroborând aceste prevederi cu cele ale art. 288 și următoarele din Codul de procedură penală, autorii excepției susțin că denunțătorul este participant în procesul penal, încadrabil în categoria „alți subiecți procesuali”.

8. Totodată, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de „martor” are un înțeles autonom, având atât o accepțiune restrânsă, cât și una extinsă. Cu toate acestea, legiuitorul român nu operează această distincție în privința denunțătorului. Astfel, cumularea celor două calități — martor și denunțător — de către aceeași persoană este contrară normelor care cârmuiesc desfășurarea procesului penal și care sunt grupate pe instituții juridice, în funcție de obiectul lor de reglementare.

9. În continuare, arată că rostul procesual al denunțului este încunoștințarea organului de urmărire penală despre săvârșirea unei infracțiuni, acesta neconstituind mijloc de probă, nefiind menționat ca atare de dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală. Astfel, denunțătorul nu ar trebui audiat ca martor în procesul penal, iar declarațiile sale nu ar trebui să constituie mijloace de probă. Apreciază că dispozițiile legale criticate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, care consacră principiul legalității, principiu ce impune obligația legiuitorului ca normele juridice pe care le adoptă să fie precise, clare și previzibile. Deoarece încalcă principiul legalității, imprecizia și lipsa de previzibilitate a textelor de lege supuse controlului de constituționalitate afectează și dreptul la un proces echitabil.

10. De asemenea, autorii susțin că martorii-denunțători sunt martori condiționați de o dublă subiectivitate, ce derivă din statutul de denunțător și din beneficiul pe care legea îl acordă. Persoana care formulează un denunț penal cu rea-credință este pasibilă de angajarea răspunderii penale pentru săvârșirea infracțiunii de inducere în eroare a organelor judiciare și a celei de mărturie mincinoasă. Pe de altă parte, martorul-denunțător este o persoană profund interesată de obținerea beneficiului neangajării răspunderii penale. Astfel, martorul-denunțător își pierde obiectivitatea și buna-credință. Mai mult, dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală nu se referă și la martorul-denunțător, dându-se astfel posibilitatea instanțelor de judecată să înlăture, în multe situații, prezumția de nevinovăție, în virtutea aplicării principiului liberei aprecieri a probelor.

11. În ceea ce privește dispozițiile art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală, susțin că noua legislație procesual penală prevede că în situația în care procurorul, în cursul urmăririi penale, a luat măsura de protecție a martorului, indiferent de stadiul procesului, tot acesta verifică dacă se mențin condițiile care au determinat luarea măsurii, iar în caz contrar dispune încetarea acesteia. Or, noua reglementare aduce atingere unui atribut esențial al procesului penal, acela privind independența judecătorului de a soluționa orice incident procedural invocat în fața sa, fie că este judecător de drepturi și libertăți, judecător de cameră preliminară sau complet de judecată, judecătorul fiind singurul în măsură să aprecieze asupra incidentelor procesuale invocate în fața lui.

12. Menținerea măsurilor de protecție a identității acordate unor martori pe tot parcursul procesului poate constitui o gravă încălcare a drepturilor acuzatului. Textul criticat înlătură competența instanței judecătorești de a se pronunța asupra unei eventuale cereri a acuzatului de verificare a legalității luării, menținerii ori ridicării măsurilor luate de procuror în cursul urmăririi penale, fiind de competența exclusivă a procurorului verificarea pe tot parcursul procesului a necesității menținerii măsurilor de protecție, chiar dacă acestea sunt nelegale. Așadar, dispozițiile de lege criticate nu oferă posibilitatea celui interesat să conteste legalitatea acordării identității protejate unui martor.

13. Apreciază că procurorul este un organ care nu face parte din puterea judecătorească și căruia nu îi este conferit atributul înfăptuirii justiției, ci doar al participării la realizarea acesteia. Astfel, procurorul nu poate, fără a încălca dispozițiile constituționale, să mențină unele măsuri luate în cursul urmăririi penale ori să soluționeze anumite cereri formulate în fața camerei preliminare, în fața judecătorului de drepturi și libertăți ori în fața instanței, această atribuție revenindu-i exclusiv judecătorului.

14. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că denunțul este modalitatea de sesizare a organelor judiciare, alături de sesizarea din oficiu și plângere, singurul element care diferențiază denunțul de plângere fiind împrejurarea că autorul denunțului nu a suferit o vătămare prin infracțiune. Din această perspectivă, instanța apreciază că în fața organelor judiciare, denunțatorul nu ar putea fi audiat decât în calitate de martor, ca fiind o persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală. Din punctul de vedere al instanței, denunțatorul, persoana care face un denunț (încunoștințarea făcută de către o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni, potrivit art. 290 din Codul de procedură penală) este implicit persoana care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt. Eliminarea persoanei care face un denunț din categoria martorilor ar însemna ca organele judiciare să fie lipsite de posibilitatea de a afla fapte sau împrejurări de fapt în legătură cu respectiva faptă tocmai de la o persoană care cunoaște aceste aspecte, deși, pe de altă parte, legiuitorul a obligat o astfel de persoană să dea declarații în calitate de martor. Legiuitorul nu a acordat o valoare prestabilită probei cu martori, mărturiile oricărui martor fiind reținute în măsura în care se coroborează cu restul probelor administrate. Spre deosebire de probele științifice — rapoarte de constatare tehnico-științifică, expertize, experimentul judiciar —, care sunt în cea mai mare măsură caracterizate de obiectivism, declarațiile martorilor sunt subiective, fiecare martor declarând aspectele de care are cunoștință, prin prisma propriei percepții. Tocmai de aceea, potrivit art. 103 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate, o condamnare fiind dispusă doar atunci când instanța are convingerea că acuzația este dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Denunțul este verificat prin administrarea altor probe, acțiunea penală fiind pusă în mișcare doar când există probe care să confirme aspectele denunțate. Instanța are în vedere multitudinea de infracțiuni prevăzute atât în Codul penal, cât și în legi speciale (spre exemplu, traficul de droguri, traficul de persoane), pentru care denunțul reprezintă o modalitate frecventă de sesizare a organelor de urmărire penală, declarațiile autorilor denunțurilor cuprinzând fapte și împrejurări importante pentru derularea anchetei. Pe de altă parte, instanța reamintește că scopul prevederilor de la art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală vizează imposibilitatea inculpatului de a interoga investigatorul, colaboratorul sau martorul protejat, astfel încât necesitatea protecției să nu aducă atingere substanței dreptului la apărare. În cazul mărturiei autorului unui denunț, inculpatul nu este împiedicat să-și exercite pe deplin dreptul la apărare, un astfel de martor stând personal în fața instanței, fiind supus oricărui interogatoriu prevăzut de lege, neexistând nicio asemănare între modalitatea în care este audiat autorul unui denunț și cea în care este audiat martorul protejat, investigatorul ori colaboratorul. Prin urmare, în cazul martorilor „obișnuiți”, cum ar fi și cazul autorului unui denunț, trebuie respectat principiul egalității armelor, astfel încât procedura în ansamblu să îmbrace un caracter echitabil în raporturile dintre acuzare și apărare.

15. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală, instanța apreciază că sunt supuse atenției Curții Constituționale unele lipsuri ale normei legale criticate, iar nu încălcări ale unor dispoziții constituționale. Codul de procedură penală prevede situațiile în care un martor este protejat atunci când viața, integritatea corporală, libertatea, bunurile sau activitatea profesională a sa sau a unui membru de familie al acestuia ar

putea fi puse în pericol ca urmare a datelor furnizate organelor judiciare sau a declarațiilor sale, atât în cursul urmăririi penale (art. 126 din Codul de procedură penală), cât și în cursul judecății (art. 127 și art. 128 din Codul de procedură penală), fiecăruia dintre organele statului abilitate să asigure protecția fiindu-i stabilite atribuții atât în luarea măsurilor adecvate, cât și în ridicarea acestor măsuri. Din examinarea textelor de lege anterior menționate, se observă că legiuitorul a urmărit să mențină atribuțiile de ridicare a măsurilor aceluiași organe ale statului care au și atribuțiile de luare a acestora. În concluzie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, precum și cele ale art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 97 alin. (2) lit. d): „(2) Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: [...] d) declarațiile martorilor.”;

— Art. 103 alin. (2) și (3): „(2) În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

(3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.”;

— Art. 114 alin. (1): „Poate fi audiat în calitate de martor orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală.”;

— Art. 115 alin. (1): „Orice persoană poate fi citată și audiată în calitate de martor, cu excepția părților și a subiecților procesuali principali.”;

— Art. 126 alin. (5): „Procurorul verifică, la intervale de timp rezonabile, dacă se mențin condițiile care au determinat luarea măsurilor de protecție, iar în caz contrar dispune, prin ordonanță motivată, încetarea acestora.”

20. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 21 alin. (3), potrivit

căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 47 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, Curtea observă că autorii acesteia formulează critici de neconstituționalitate dintr-o dublă perspectivă, și anume, pe de-o parte, se critică posibilitatea dobândirii calității de martor de către denunțator, iar, pe de altă parte, forța probantă a declarației de martor date de denunțator. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că a analizat anterior aceste critici de neconstituționalitate, apreciindu-le neîntemeiate, prin Decizia nr. 63 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 6 august 2019, și Decizia nr. 59 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 1 august 2019.

22. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că *legiuitorul a reglementat expres, prin art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, sfera persoanelor care pot fi martori din perspectivă procesuală, și anume martor este persoana care nu are calitatea de subiect procesual principal sau parte, constituite ca atare în proces.*

23. Din perspectivă convențională, Curtea a observat că, potrivit art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice acuzat are, mai ales, *dreptul să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării.* Dreptul înscris în art. 6 paragraful 3 lit. d) constă în posibilitatea ce trebuie să-i fie acordată acuzatului de a contesta o mărturie făcută în defavoarea sa, de a putea cere să fie audiați martori care să-l disculpe, în aceleași condiții în care sunt audiați și interogați martorii acuzării; el constituie o aplicație a principiului contradictorialității în procesul penal și, în același timp, o componentă importantă a dreptului la un proces echitabil. Referitor la art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, de exemplu, în Hotărârea din 24 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Tarău împotriva României*, paragrafele 69 și 70, că „admisibilitatea probelor ține în primul rând de regulile de drept intern și că, în principiu, instanțelor naționale le revine obligația de a aprecia elementele adunate de ele. Cerințele paragrafului 3 al art. 6 reprezintă aspecte particulare ale dreptului la un proces echitabil garantat de paragraful 1 al acestui articol. Elementele de probă trebuie, în principiu, să fie prezentate în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri contradictorii. Acest principiu comportă excepții, însă acestea nu se pot accepta decât sub rezerva drepturilor apărării; ca regulă generală, paragrafele 1 și 3 lit. d) ale art. 6 prevăd acordarea în favoarea acuzatului a unei ocazii adecvate și suficiente de a contesta o mărturie a acuzării și de a interoga autorul acesteia, în momentul depoziției sau mai târziu. Așa cum a precizat Curtea în mai multe rânduri, în anumite circumstanțe poate fi necesar ca autoritățile judiciare să recurgă la depoziții ce datează din faza de urmărire penală. Dacă acuzatul a avut o ocazie adecvată și suficientă de a contesta aceste depoziții, în momentul în care au fost făcute sau ulterior, utilizarea lor nu contravine în sine art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d). Totuși, atunci când o condamnare se bazează exclusiv sau într-o măsură

hotărâtoare pe depozițiile date de o persoană pe care acuzatul nu a putut să o interogheze sau să asigure interogarea ei nici în faza urmăririi penale, nici în timpul dezbaterilor, rezultă că aceste drepturi de apărare sunt restrânse într-un mod incompatibil cu garanțiile art. 6”.

24. Totodată, **Curtea Constituțională**, având în vedere cele statuate de instanța europeană, a reținut că *noțiunea de „martor” are un înțeles autonom în sistemul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, independent de calificarea sa în norma națională* (Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Damir Sibgatullin împotriva Rusiei*, paragraful 45). Astfel, *din moment ce o depoziție, fie că ea este făcută de un martor — stricto sensu — sau de către o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea celui trimis în judecată, ea constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție* (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Kaste și Mathisen împotriva Norvegiei*, paragraful 53; Hotărârea din 27 februarie 2001, pronunțată în Cauza *Luca împotriva Italiei*, paragraful 41) (a se vedea Decizia nr. 463 din 5 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 5 noiembrie 2018, paragrafele 16 și 17; Decizia nr. 198 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 4 iulie 2016, paragrafele 19—21, și Decizia nr. 97 din 1 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 29 iunie 2018, paragrafele 27 și 28).

25. Plecând de la aceste premise, Curtea a reținut că ideea de bază a reglementării instituției denunțatorului este aceea că persoana fizică/juridică ce realizează denunțul are cunoștință de săvârșirea unor fapte care pot constitui infracțiune. Mai mult, Curtea a observat că, în totalitatea cazurilor, denunțul este realizat cu scopul de a acuza o persoană de săvârșirea unei infracțiuni. Astfel, Curtea a apreciat că denunțul poate constitui o „mărturie în acuzare”, cu consecința dobândirii de către denunțator a calității de „martor”.

26. În ceea ce privește forța probantă a declarației de martor dată de denunțator — critica ce vizează art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală —, Curtea observă că, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, *„probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză”.*

27. Curtea a observat că legiuitorul, prin dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, a instituit unele limitări ale principiului liberei aprecieri a probelor, reglementând în acest sens că hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.

28. Curtea a apreciat, luând în considerare și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că, reglementând dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, *legiuitorul a avut în vedere echitatea procesului penal în contextul existenței unor situații în care persoanele anterior menționate nu sunt prezente pentru a fi audiate într-un proces public și contradictoriu*, astfel că persoana acuzată nu beneficiază de toate garanțiile procedurale, iar nu atât faptul că aceste persoane au anumite interese legate de tragerea la răspundere penală a propriei persoane.

29. Or, din perspectiva denunțatorului, în condițiile în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și acesta dobândește calitatea de martor protejat (în sens larg),

dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt pe deplin aplicabile. În cazul în care denunțatorul nu dobândește calitatea de martor protejat (în sens larg), dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală nu sunt aplicabile, denunțatorul putând fi audiat în calitate de martor, într-o procedură publică și contradictorie, cu respectarea dispozițiilor referitoare la audierea martorilor.

30. În acest din urmă caz, Curtea a distins două situații, după cum există sau nu există un interes în obținerea unui beneficiu din perspectiva tragerii acestora la răspundere penală. Astfel, în cazul în care *denunțatorul nu are niciun beneficiu* din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, declarația sa dată în calitate de martor este comparabilă, din perspectivă procesuală, cu declarația oricărui alt martor, beneficiind de același tratament.

31. În cazul în care denunțatorul are un beneficiu din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, fiind interesat de satisfacerea propriilor interese, reiese că, din această perspectivă, poziția sa se aseamănă într-o oarecare măsură cu cea a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente.

32. Or, astfel cum s-a arătat, spre deosebire de vechea reglementare, Codul de procedură penală a înlăturat prevederea expresă potrivit căreia declarațiile părții (persoanei) vătămate, părții civile și părții responsabile civilmente pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor. Astfel, cu excepția declarațiilor prevăzute de dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, celelalte declarații au o valoare probatorie necondiționată, fiind supuse numai principiului liberei aprecieri a probelor. Dincolo de criteriile obiective care pot fi folosite pentru a discerne valoarea probatorie a declarației martorilor, rămân de actualitate considerentele reliefate de literatura de specialitate clasică, potrivit cărora numai adâncă și serioasă pricepere a judecătorilor poate fi cheazășie pentru o evaluare mai aproape de adevăr a declarațiilor făcute de martori.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de George Daniel Tudor și Doina Anca Tudor în Dosarul nr. 16.987/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de aceleași părți în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 26 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei părți dintr-un imobil și scăderea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unei părți dintr-un imobil aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al Județului Bistrița-Năsăud, ca urmare a restituirii acesteia către persoanele îndreptățite, precum și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 864, 867 și 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și al art. 288 și art. 361 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei părți din imobilul înregistrat la poziția MFP nr. 101862, aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al Județului Bistrița-Năsăud, ca urmare a restituirii acesteia către persoanele îndreptățite, în condițiile legii, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă scăderea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unei părți din imobilul înregistrat la poziția MFP nr. 101862, aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al Județului Bistrița-Năsăud, ca urmare a restituirii acesteia către persoanele îndreptățite, în condițiile legii, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se aprobă actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului ca urmare a reevaluării imobilului înregistrat la poziția MFP nr. 101862, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 4. — Se aprobă actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a schimbării unității de administrare, pentru unele părți din imobilul cu nr. MFP 101862, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 4.

Art. 5. — Predarea-preluarea părților de imobil transmise potrivit art. 4 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 6. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Marcel Ion Vela
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 31 iulie 2020.
Nr. 621.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

a unei părți dintr-un imobil aflat în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al județului Bistrița-Năsăud, care se trece din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, ca urmare a restituirii acesteia persoanelor îndreptățite

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică de la care se scade partea de imobil	Caracteristicile părții de imobil care se trece din domeniul public al statului în domeniul privat al statului	Documentele în baza cărora partea de imobil se trece din domeniul public al statului în domeniul privat al statului	Valoarea de inventar (lei)
101862 (parțial)	8.19.01	48-200 (parțial)	Municipiul Bistrița, str. Dinu Lipatti, județul Bistrița-Năsăud	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al județului Bistrița-Năsăud CUI 4347496	Teren S = 5.408 mp	Hotărârea nr. 83 din 25.05.2009 a Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Bistrița-Năsăud	143.663,52 lei

DATELE DE IDENTIFICARE

a unei părți dintr-un imobil aflat în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al județului Bistrița-Năsăud, care se scade din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a restituirii acestuia persoanelor îndreptățite

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică de la care se scade partea de imobil	Caracteristicile părții de imobil care se scade din inventar	Documentele în baza cărora partea de imobil se scade din inventar	Valoarea de inventar (lei)
101862 (parțial)	8.19.01	48-200 (parțial)	Municipiul Bistrița, str. Dinu Lipatti, județul Bistrița-Năsăud	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al județului Bistrița-Năsăud CUI 4347496	Teren S = 27.700 mp	Hotărârile nr. 50 din 1.07.1993 și nr. 50 din 1.03.1998 ale Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Bistrița-Năsăud Titlul de proprietate nr. 8.779/15.04.1999 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 785/19.03.1999; Titlul de proprietate nr. 6.818/30.07.1993 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 127/14.07.1993; Titlul de proprietate nr. 6.914/26.11.1993 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 218/8.11.1993; Titlul de proprietate nr. 8.560/21.07.1995 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 531/15.06.1995; Titlul de proprietate nr. 6.867/8.10.1993 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 171/26.07.1993; Titlul de proprietate nr. 13.142/29.04.2002 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.105/3.04.2002; Titlul de proprietate nr. 8.948/2.04.2001 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 974/5.12.2000; Titlul de proprietate nr. 13.283/10.12.2002 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.220/29.08.2002; Titlul de proprietate nr. 8.792/22.07.1999 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 788/8.07.1999	Total: 3.320.178
					Teren S = 21.000 mp	Decizia civilă nr. 225/R/2006 din 13.07.2006 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 645/112/2006 Titlul de proprietate nr. 570.578 din data de 12.10.2007 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.660 din data de 10.05.2007	
					Teren S = 76.300 mp	Hotărârea nr. 83 din 25.05.2009 a Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Bistrița-Năsăud Titlul de proprietate nr. 573.594/21.01.2010 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.885/15.12.2009; Titlul de proprietate nr. 573.181/21.09.2009 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.873/13.08.2009; Titlul de proprietate nr. 573.246/18.01.2012 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.913/8.12.2011; Titlul de proprietate nr. 573.245/25.09.2009 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.874/13.08.2009; Titlul de proprietate nr. 573.183/21.09.2009 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.878/13.08.2009; Titlul de proprietate nr. 573.182/21.09.2009 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 1.872/13.08.2009	
Suprafață totală = 125.000 mp							
Extrasele CF aferente imobilelor vizate: 69109, 69110, 69111, 69112, 69113, 69114, 69115, 69116, 75573, 69117, 69118, 69119, 74105, 69122, 69123, 69124, 69125, 69126, 69127, 69128, 69129, 69130, 69131, 69134, 69135, 69136, 69137, 69138, 69139, 69140, 69141, 69142, 69143, 69144, 69145, 79345, 79346, 79347, 85113, 85114, 79349, 79350, 79351, 79352, 58397, 79429, 81415, 81416, 58399, 80478, 80479, 58401, 58402, 58403, 58396, 73843, 79416, 79417, 85151, 79425, 79426, 84789, 79414, 79415, 79421, 79422, 84921, 79381, 79382, 79423, 79424, 79420, 79419, 79084, 73487, 73499, 73538, 73539, 73498, 73486, 59447, 73571, 74573, 59454, 73572, 73567, 73556, 74574, 74575, 73566, 73555, 73569, 59450, 73564, 73565, 73570, 79401, 79402, 79403, 79404, 79405, 79406, 79407, 79411, 79408, 79409, 79410, 74577, 79058, 79059, 75714, 75715, 75716, 75717, 78120, 78121, 78122, 81514, 81515, 81516, 81517, 75720, 75721, 75722, 75723, 81896, 81897, 75725, 75726, 75567, 80212, 80213, 78707, 78708, 78709, 81186, 81185, 78822, 78821, 78820, 83728, 79569, 75571, 81687, 76689, 76690, 81671, 81672, 81673, 83545, 83546, 81669, 77186, 77187, 77188, 85095, 85096, 84616, 84617, 84618, 84619, 84620, 80090, 80091, 80092, 80093, 80094, 80095, 80096, 80097, 80098, 80099, 80100, 80101, 80102, 80103, 80104, 80105, 80108, 81567, 71134, 79561, 79562, 75572, 73099, 73100, 73101, 84521, 84520, 58382, 51972, 55867, 66104, 66106, 75607, 61340, 76568, 77056, 77057, 77078, 77079, 76571, 76572, 81485, 84440, 85065, 85064, 83583, 64492, 84000, 84001, 70200, 53753, 66101, 75492, 75493, 75494, 75495, 75496, 75497, 75498, 75499, 55233, 70138, 50208, 64228, 50163, 50561							

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al județului Bistrița-Năsăud, a cărei valoare de inventar se actualizează, ca urmare a reevaluării

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică care administrează imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului	Valoarea actualizată a imobilului (lei)
101862	8.19.01	48-200	Județul Bistrița-Năsăud	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al județului Bistrița-Năsăud CUI 4347496	Lot 1 Teren — 20.863 mp; construcție — 416 mp; CF 80546 Lot 2 Teren — 2.500 mp; CF 80547 Lot 3 Teren — 1.637 mp; CF 75605	2.211.896,56 265.050,16 173.554,84
						Total: 2.650.501,56

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al județului Bistrița-Năsăud, pentru care se actualizează inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a schimbării unității de administrare pentru unele părți din acesta, în condițiile legii

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea	Adresa imobilului	Unitatea de administrare de la care s-au transmis părțile de imobil	Unitatea de administrare la care s-au transmis părțile de imobil	Caracteristicile tehnice ale părților de imobil care se transferă	Valoarea de inventar actualizată (lei)	Denumirea imobilului după transfer	Număr M.F.P. pentru partea de imobil care își schimbă unitatea de administrare
101862 (parțial)	8.19.01	48-200 (parțial)	Județul Bistrița-Năsăud	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Bistrița” al județului Bistrița-Năsăud CUI 4347496	Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Bistrița-Năsăud CUI 4347712	Lot 2 Teren — 2.500 mp; CF 80547 Lot 3 Teren — 1.637 mp; CF 75605	265.050,16 173.554,84	06-61	Se va atribui nr. MFP.
						Total suprafață: S = 4.137 mp	438.605		

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0565 Bistrița, scăderea din inventar a unei construcții și a unei părți de teren din acesta, trecerea în domeniul privat al statului a unei părți de teren din acesta, precum și trecerea unor construcții din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 864 și 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, art. 288 alin. (1) și art. 361 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a imobilului aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0565 Bistrița, înregistrat la poziția cu nr. MFP 101.277, potrivit datelor de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă scăderea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0565 Bistrița a unei părți din imobilul înregistrat la poziția cu nr. MFP 101.277, restituit persoanei îndreptățite, în condițiile legii, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se aprobă scăderea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0565 Bistrița a unei părți din imobilul înregistrat la poziția cu nr. MFP 101.277, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 4. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0565 Bistrița în domeniul privat al statului a unei părți

din imobilul înregistrat la poziția cu nr. MFP 101.277, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 4.

Art. 5. — (1) Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unor construcții aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0565 Bistrița, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 5.

(2) Trecerea în domeniul privat al statului a construcțiilor prevăzute la alin. (1) se va face în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării acestora, în condițiile legii.

Art. 6. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, respectiv va actualiza în mod corespunzător inventarul bunurilor din domeniul privat al statului.

Art. 7. — Anexele nr. 1—5 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Marcel Ion Vela
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 31 iulie 2020.
Nr. 622.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0565 Bistrița, a cărui valoare se actualizează, ca urmare a reevaluării

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilul (CUI)	Valoarea de inventar
101.277	8.19.01	45-119	Județul Bistrița-Năsăud	Ministerul Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0565 Bistrița CUI 9100828	1.574.068,99

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE

a părții din imobilul aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0565 Bistrița, care se scade din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public, ca urmare a retrocedării acesteia persoanei îndreptățite, în condițiile legii

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Documentul în baza căruia imobilul a fost retrocedat	Persoana juridică de la care se scade imobilul (CUI)	Caracteristicile părții de imobil care se scade din inventar	Valoarea de inventar (lei)
101.277 (parțial)	8.19.01	45-119	Județul Bistrița-Năsăud	Dispoziția ministrului administrației și internelor nr. 736 din 20.02.2009	Ministerul Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0565 Bistrița CUI 9100828	Construcția C1 Sc = 394 mp	267.053,15

DATELE DE IDENTIFICARE

**a părții din imobilul aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne —
U.M. 0565 Bistrița, care se scade din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului,
pentru punerea în executare a hotărârii instanței**

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică de la care se scade imobilul (CUI)	Caracteristicile părții de imobil care se scade din inventar	Baza legală	Valoarea de inventar actualizată a părții de imobil
101.277 (parțial)	8.19.01	45-119	Județul Bistrița-Năsăud	Ministerul Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0565 Bistrița CUI 9100828	Teren în suprafață de 200 mp C.F. nr. 73514	Sentința civilă nr. 5.222/6.07.2015 a Judecătoria Bistrița	134.258

DATELE DE IDENTIFICARE

**a părții de imobil care trece din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Afacerilor Interne —
U.M. 0565 Bistrița în domeniul privat al acestuia**

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică care administrează imobilul (CUI)	Caracteristicile părții de imobil care trece din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia	Valoarea de inventar actualizată a imobilului
101.277 (parțial)	8.19.01	45-119	Județul Bistrița-Năsăud	Ministerul Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0565 Bistrița CUI 9100828	Teren în suprafață de 2.550 mp C.F. nr. 73514	983.300

DATELE DE IDENTIFICARE

**aferele construcțiilor care trec din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Afacerilor Interne —
U.M. 0565 Bistrița în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării acestora**

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilul (CUI)	Caracteristicile bunurilor care trec în domeniul privat al statului
101.277 (parțial)	8.19.01	45-119	Județul Bistrița-Năsăud	Ministerul Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0565 Bistrița CUI 9100828	Construcția C2 Sc = 74 mp Valoarea de inventar = 15.058,65 lei Construcția C3 Sc = 42 mp Valoarea de inventar = 5.008,52 lei Construcția C4 Sc = 23,26 mp Valoarea de inventar = 10.787,10 lei

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

